

Arrest

nr. 65 093 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 oktober 2010 een asielaanvraag in en verklaarde die dag het Rijk te zijn binnengekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoekster voorheen in Oostenrijk verbleef.

1.2. Op 26 april 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Oostenrijkse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.3. De Oostenrijkse autoriteiten willigden op 27 april 2011, onder verwijzing naar artikel 16.1.c. van de verordening 343/2003/EG, het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [N. S.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 12/10/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22/04/1985. Uit de vingerafdrukkencontrole van 12/10/2010 in het centraal systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, reeds een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk, namelijk op 11/01/2010. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 21/04/2011 dat ze haar man achterna reisde naar Oostenrijk. Ze zou Armenië hebben verlaten in oktober 2009 en naar Oostenrijk zijn gereisd. In januari 2010 vroeg ze er asiel aan. Betrokkene verklaart dat haar asielprocedure nog liep, die van haar man zou zijn afgewezen. Ze verklaart dat ze met haar gezin in Oostenrijk bleef tot 11/10/2010 en dat ze vervolgens naar België zijn gekomen. Op 12/10/2010 vroeg betrokkene asiel aan bij de bevoegde instanties in België samen met haar man [B. A.] en hun twee kinderen [B. S.] en [B. T.].

Op 26/04/2011 werd op basis van de beschikbare gegevens een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 27/04/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c. Ook voor haar echtgenoot en kinderen werd een akkoord voor terugname op basis van art 16.1.c bekomen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk betrokkene zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft. Oostenrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Oostenrijkse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Oostenrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een terugkeer naar Oostenrijk kan door onze diensten worden georganiseerd. De Oostenrijkse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene meent dat de mensenrechten goed beschermd worden in

België en men vriendelijk omgaat met de mensen. Oostenrijk is, net als België, partij bij het EVRM en er zijn geen aanwijzingen dat Oostenrijk de internationale verplichtingen die daaruit voortvloeien niet zou naleven. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart last te hebben van stress, ze zou hier ook al last van gehad hebben in Armenië en Oostenrijk. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om verzoekster te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 17 van de verordening 343/2003/EG. Zij betoogt tevens dat een duidelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"Grondslagen van de weigering van terugkeer naar Oostenrijk.

Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen. (Oostenrijk in casu)

Dat met geen enkele bewijs door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bewezen dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk of dat enigszins zijn vingerafdrukken zijn afgenomen in Oostenrijk.

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343/2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart:

" In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis. "

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens " Een staat verantwoordelijk voor een asielverzoek " is (artikel 3.1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielverzoek een andere staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans, door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart:

"I. De lidstaat krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

A) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

B) het asielverzoek volledig te behandelen;

C) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel bepaalde voorwaarden terug te nemen

D) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

E) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

II. Indien de lidstaat de asielverzoek een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid I vernoemde verplichtingen over op deze lidstaat

III. De in lid I genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

IV. De in lid I, onder d) en e) genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij legaal mag binnenkomen.

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Oostenrijk is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielverzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.

België wilt in dit dossier een asielzoeker overmaken aan een andere lidstaat (Oostenrijk), na de termijn van 6 maanden waarbinnen de overdracht volgens de Dublin-overeenkomst moet gebeuren. De asielaanvraag in België dateert van 12.10.2010 terwijl de overname verzoek wordt gedaan op 26.04.2011. De redelijke termijn is dus geschonden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De redelijk termijn wordt door de tegenpartij ook geschonden door dat ze niet binnen de drie maanden na de indiening van de asielaanvraag een overnameverzoek hebben gericht.

Dit houdt een schending in van artikel 17 §1 van de Dublinverordening:

1. De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, lid 2, om overname verzoeken.

Indien er binnen drie maanden geen verzoek tot overname van de asielzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Door zijn discretionaire macht te gebruiken, heeft de Belgische Staat duidelijk het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden en de Dublinverordening

geschonden. Immers door deze verwijzing naar Oostenrijk, gaat de Belgische Staat over tot een indirect repatriëring van verzoeker naar Armenië. Bovendien heeft zij concreet de situatie van de eiser niet geanalyseerd. Het principe van de indirecte sturing werd trouwens door het U.N.C.H.R. verklaard (Submission of the UNHCR Application n° 43844/98 in the European Court of Human Rights between T.I./ United Kingdom, 4 februari 2000);

'It follows from the above that direct removal of a refugee or an asylum-seeker to a country where he or she fears prosecution is not the only form of refoulement. States are responsible for the application of this principle so as to do everything in their power to avoid asylum-seekers being returned to their countries without an exhaustive examination of their claims. Indirect removal of a refugee from one country to a third country which subsequently will send the refugee onward to the place of feared persecution constitutes refoulement for which both countries bear joint responsibility',

Het principe van de indirecte stuiking werd trouwens door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bekrachtigd (European Court of Human Rights, Decision as to the admissibility of application n° 43844/98 by T.I. against the United Kingdom). Alsmede het Mijnheer NUALA MOLE heeft toegelicht (NUALA MOLE, Keynote presentation, 2nd colloquy on the European Convention on Human Rights and the protection of refugees, asylum-seekers and displaced persons, Strasbourg, 2000, paginas 40-41)

"In T.i. v. the United Kingdom, only a few weeks ago the Court considered a complaint that a return from the United Kingdom to Germany under the Dublin Convention would be in breach of Article 3. The applicant had previously been refused asylum in Germany and it was feared that Germany would send him straight back to Sri Lanka.

The Court established the important principle that the responsibility of the first expelling state was engaged when it sent someone to another state which would be the first link in a chain refoulement, This statement of principle was of utmost importance and the Court's careful consideration of UNHCR's submissions played an important role in reaching it. The case was however declared inadmissible because of assurances given by the German Government (which had been joined as a party) that their law and practice would enable those returned under the Dublin Convention to be protected.

They also submitted that, despite the divergence between their national case-law on Article 3 and that of the ECHR, applicants would find protection under an ancillary provision of German law. They assured the Court that people returned under the Dublin Convention would not be automatically sent back to their country of origin without the opportunity to submit a further claim".

Concrete elementen die wijzen dat Oostenrijk tot een terugsturing zal overgaan.

In tegenstelling tot de ondersteunen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker nooit asielaanvraag ingediend in Oostenrijk. Hierbij legt de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen enkel bewijs omtrent neer.

Bij het overmaken van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten, betekent dit met andere woorden dat de aanvrager naar Armenië door de Oostenrijkse overheid zal worden uitgewezen.

Als de regels vervat in de voornoemde overeenkomst zich universeel willen, houdt elke Staat een beoordelingsmarge in zijn analyse. Maar deze handelingsvrijheid is niet mogelijk tegen de overeenkomst. De eiser zou niet in Oostenrijk van de procedurele garanties genieten die door het Verdrag van Geneve worden vereist.

De eiser zou immers na een beknopte procedure teruggestuurd worden naar Armenië. Hetgeen een schending is van de artikel 3 van de EVRM is. Derhalve heeft de verwijzing van de aanvrager in Oostenrijk een indirecte verwijzing van de aanvrager naar Oostenrijk toe te laten. Maar dergelijke geforceerde terugkeer is in strijd met het Verdrag van Geneve.

De eiser bewijst dus concreet de risico's in geval van een terugkeer naar Oostenrijk. In tegenstelling tot dat wat Belgische Staat ondersteunt, gaat het niet om formele veronderstellingen of veronderstellingen zonder grondslag.

Aldus door de strikte toepassing van artikel 3.1 en dus een indirecte uitwijzing schendt de Belgische Staat het Verdrag van Geneve op 28 juli 1951 maar eveneens het artikel 3 van het EVRM. De

aanvrager heeft dus een negatief procedureel antwoord van Oostenrijk te vrezen. Deze vrees wordt gerechtvaardigd, gezien België zich bevoegd zou kunnen verklaren."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de lidstaat Oostenrijk zich bevoegd verklaarde voor de asielaanvraag van het voltallige gezin op basis van artikel 16/1/c van de Europese verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van en derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Dat artikel luidt als volgt:

" Artikel 16

1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Het gegeven van de hangende asielprocedure in de lidstaat Oostenrijk wordt door verzoekster in haar verklaring van 21 april 2011 niet betwist. In tegendeel gaf zij zelf aan dat haar dossier in Oostenrijk nog hangende was, doch dat haar man een beslissing had ontvangen.

Doordat Oostenrijk zich op 27 april 2011 bevoegd verklaarde en instemde met de terugname, kan er geen twijfel bestaan omtrent de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op de termijnen mbt de regelgeving ivm overname, terwijl de bestreden beslissing werd gegeven in het kader van de terugname.

De termijn van zes maanden waar verzoekster vaag naar verwijst, is waarschijnlijk de termijn voor de uitvoering van de beslissing onder de bijlage 26quater.

Verzoekster laat na aan te tonen als zou artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden zijn geschonden.

De afgewezen asielzoeker wordt in beginsel naar zijn land van herkomst gerepatrieerd, tenzij hij het gastland op vrijwillige basis verlaat. Uit geen enkel element blijkt als zou verzoekster in haar land van herkomst gevaar lopen voor de schending van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden."

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij de overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster aangeeft dat een duidelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG.

Verzoekster lijkt te willen stellen dat verweerder de termijn waarbinnen zij diende te worden overgebracht naar het land dat overeenkomstig de criteria die zijn opgenomen in de verordening 343/2003/EG bevoegd is voor de behandeling van haar asielaanvraag – in casu Oostenrijk – niet respecteerde en dat ingevolge deze nalatigheid de Belgische asielinstanties verantwoordelijk zijn voor de behandeling van

haar asielaanvraag. Haar uiteenzetting vindt echter geen steun in de bepalingen van de verordening 343/2003/EG. Artikel 20.1.d iuncto 20.2 van voormelde verordening voorziet immers dat de termijn van zes maanden waarbinnen een asielzoeker dient overgebracht te worden naar het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek pas begint te lopen vanaf de inwilliging van het terugnameverzoek. Daar de Oostenrijkse autoriteiten pas op 27 april 2011 het terugnameverzoek hebben aanvaard en de bestreden beslissing werd genomen op 12 mei 2011 kan geen schending van de termijnen die zijn opgenomen in artikel 20 van de verordening 343/2003/EG worden vastgesteld.

Wat betreft de stelling van verzoekster dat verweerder zich in ieder geval pas meer dan drie maanden na het indienen van haar asielaanvraag tot de Oostenrijkse autoriteiten richtte en dat artikel 17 van de verordening 343/2003/EG bepaalt dat indien er binnen de drie maanden na het indienen van een asielaanvraag geen overnameverzoek aan de bevoegde lidstaat werd gericht de lidstaat waarbij de asielaanvraag is ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag, moet worden opgemerkt dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een *“overnameverzoek”*, doch van een *“terugnameverzoek”*. In de verordening 343/2003/EG wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen het *“overnameverzoek”* en het *“terugnameverzoek”* en verzoekster kan derhalve niet dienstig verwijzen naar een regeling die enkel geldt in de gevallen waar er een *“overnameverzoek”* dient te worden gericht aan een andere staat die ook gebonden is door de verordening 343/2003/EG.

Verzoekster kan ook niet voorhouden dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekster, toen zij op 21 april 2011 gehoord werd door verweerder, uitdrukkelijk verklaarde dat zij een asielaanvraag indiende in Oostenrijk in de loop van de maand januari 2010 en dat deze aanvraag nog in behandeling was. Het feit dat verzoekster effectief een asielaanvraag indiende blijkt tevens uit het feit dat haar vingerafdrukken opgenomen zijn in het Eurodac-systeem en uit het schrijven van de Oostenrijkse autoriteiten van 27 april 2011.

Inzake de bewering van verzoekster dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij door de Oostenrijkse autoriteiten, met miskenning van het non-refoulementbeginsel, zal worden teruggestuurd naar Armenië moet worden geduid dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat Oostenrijk gebonden is door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en partij is bij het EVRM, dat de asielaanvraag zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en dat er geen enkele aanleiding is om te veronderstellen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen, niet zouden respecteren en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft. Tevens wordt erop gewezen dat Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties heeft waartoe verzoekster zich kan richten indien een detentie- of verwijderingsbeslissing genomen wordt en zij – indien nodig – ook voorlopige maatregelen kan vragen met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voorts wordt benadrukt dat verzoekster tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Oostenrijkse instanties uitte en dat er dan ook geen aanleiding is om te stellen dat zij bij overdracht aan Oostenrijk het risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster weerlegt deze stellingname niet en brengt ook voor de Raad geen enkel stuk aan waaruit maar de minste aanwijzing zou kunnen afgeleid worden dat de Oostenrijkse autoriteiten die uitdrukkelijk aangaven te zullen overgaan tot de *“determination of the asylum application”* (vrije vertaling: de beoordeling van de asielaanvraag) het non-refoulementbeginsel zouden miskennen of asielzoekers zouden onderwerpen aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verweerder toepassing had dienen te maken van de door artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geboden mogelijkheid om de asielaanvraag van verzoekster door de Belgische asielinstanties te laten behandelen.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe enige beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 17 van de verordening 343/2003/EG of van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK